

Georgeta Ghenea

**Să descoperim
cele zece porunci dumnezeiești!**

*– Povestiri cu tâlc
pentru cei mici și cei mari –*

Ilustrații de Florina Cozmescu

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Doxologia
Iași, 2022

Cuprins

Tablele Legii.

Cele zece porunci lăsate de Dumnezeu lui Moise ... 9

Porunca întâi:

„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău;
să nu ai alți dumnezei în afară de Mine!” 16

Porunca a doua:

„Să nu-ți faci chip cioplit, nici altă asemănare,
nici să te închini lor!” 24

Porunca a treia:

„Să nu iei numele Domnului Dumnezeuului tău
în deșert!” 29

Porunca a patra:

„Adu-ți aminte de ziua odihnei,
ca să o sfințești!” 34

Porunca a cincea:

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta,
ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani
pe pământ!” 38

Porunca a șasea:	
„Să nu ucizi!”	44
Porunca a șaptea:	
„Să nu fii desfrânat!”	49
Porunca a opta:	
„Să nu furi!”	60
Porunca a noua:	
„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău!”	67
Porunca a zecea:	
„Să nu dorești nimic din ceea ce este al aproapelui tău!”	72
Nota autoarei	80

- Dumnezeu există, dragi copii!*
- Dar eu Îl văd doar în icoane!*
- Vezi tu, oare, aerul, copil iubit?*
- Nu, mămico!*
- Dar îl simți cu fiecare respirație a ta. Vezi tu, oare, căldura ce de la soare dogorește?*
- Nu, mămico!*
- Dar o simți cum îți încălzește mâinile ce ți le întinzi spre cer. Vezi tu, oare, vorba ce o grăiești?*
- Nu, mămico!*
- Dar îți auzi cuvântul când îl rostești. Și atunci, și-n văzduh, și pe pământ, și în aer, și în cuvânt, în toate și prin toate Dumnezeu Se face simțit. Dumnezeu există, dragi copii, și odată cu El și prin El, toate sunt!*

Conversație cu copiii mei...

Tablele Legii.

Cele zece porunci

lăsate de Dumnezeu lui Moise

Un început sfios de toamnă. Ploaia mărunță se lăsa acum, cu stropi sacadați din ceruri, peste lanuri și peste câmpii. Miriștea întreagă se dezmiarda.

Aceste picături mari de ploaie, pe care văzduhul le trimitea, privite prin fereastra camerei în care se afla, îi aduceau aminte domnului Davidescu de copilăria sa.

Cei mai de preț ani ai tinereții îi petrecuse într-un sătuc parcă uitat de lume. Se întindea de-a lungul a două dealuri cu creste alunecoase și se înghesuia apoi spre această miriște, de care își amintea. Adeseori, bunica îi spunea că sunt unii care își prășiseră ogorul și acum așteptau ca, din truda lor, ploaia să înăbușe tina și să rodească sămânța. Nădăjduiau, căci atât le mai rămânea de făcut.

Iar despre alții îi spunea tot ea că nu își vărsaseră sudoarea frunții, istoviți de munca pământului pe care călcau, și atunci nu priveau ploaia ca pe o așteptare, ci, dimpotrivă, erau mulțumiți de ea.

Să descoperim cele zece porunci dumnezeiești!

Și, cu toate acestea, ploaia era trimisă de Sus și cădea peste toți și peste toate, la fel cum și grindina putea cădea peste ogorul omului păcătos, dar și peste cel al omului cuviincios. Și ploaia continua să lovească pământul. Îl cuprindea și se scurgea până în adâncuri.

Bucureștiul era orașul în care se afla acum domnul Davidescu, un oraș al cărui ocrotitor este Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov. Sfintele sale moaște se găsesc în Catedrala de pe Dealul Patriarhiei. Acest sfânt a viețuit în vremea împăraților vlaho-bulgari ai veacului al XIII-lea: Petru și Ioniță Asan. Deși sfântul și-a avut obârșia într-un sat cu nume voievodal românesc, cunoscut ca Basarabov sau Basarabia, aflat la o depărtare de câțiva kilometri de cetatea Rusciuc – azi orașul bulgăresc Ruse –, sfântul a îngăduit totuși ca moaștele sale să fie aduse la noi, în București. Și mari minuni a făcut, căci a izbăvit poporul de ciumă, de holeră, a trimis ploaie la vreme de rugăciune, iar oamenii îl cinstesc cu evlavie în data de 27 octombrie.

Și uite că această casă, în care acum se afla domnul Davidescu, era pe strada Speranței, nume parcă anume hărăzit. Aici avea să întâlnească o familie minunată: familia Nicolescu. Mama, care cândva îi fusese elevă, acum devenise profesoară de istorie la același liceu la care predă și el, iar tatăl era un om devotat, iubitor și foarte credincios, și își creșteau cei doi copii minunați sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

Își luase angajamentul față de colega sa de catedră și față de această mamă extraordinară de a petrece ziua în compania celor doi copii ai dumneaei, neavând în grija cui să-i lase.

Le plăcea mult micuților să le spună povestioare, așa că și de această dată le făcea pe plac.

– Oare am închis geamul de la odaie? Trebuie să merg degrabă și să verific. Sunt doar un simplu musafir bătrân în această casă și nu pot decât să onorez ceea ce mi se încredințează a face.

– Domnule Davidescu! răsună o voce cristalină de copil din încăperea alăturată și îl făcu, pentru o clipă, să uite de ce ajunsese pe acest coridor.

Îi părea rău că plecase fără nici o explicație.

– Domnule Davidescu, reluă copilul cu aceeași tonalitate zburdalnică. Închideți, vă rog, geamul, că se face curent și ploaia bate tare!

Într-adevăr, ploaia se întetise și, odată cu ea, aducea un mic vârtej de praf, pe care îl ridica de la sol și apoi îl izbea cu putere de pereți, de geam, de casă, de tot ce întâlnea în jur.

Cu ochii mari, întrebători, ca două lăcrămioare pictate pe un chip plin de puritate, cu fața mică și rotunjoară, un bondoc de copilaș i se înfățișă înaintea privirii și, nevinovat, glăsui:

– Domnule Davidescu, vă rugăm să ne continuați povestea. Și eu, și frațiorul meu suntem tare nerăbdători să aflăm ce s-a mai întâmplat.

Să descoperim cele zece porunci dumnezeiești!

– Spune-mi, Anuța dragă, unde am rămas? a întrebat sfios, și atunci, cei doi copilași de șase, respectiv șapte anișori i-au sărit în brațe și au început să îl tragă de urechi și să se învârtască pe lângă el.

– Of, Anduțu, i se adresa fetița întristată frățiorului ei mai mare, domnul Davidescu se pare că a uitat povestea.

Cu un gest involuntar, micuțul băiețel cu părul blond și fața ovală o prinse de mijloc pe surioara lui și îi gânguri ceva ușor la ureche.

– În vremea aceea, copilași – încercă să le reia istorisirea și se bucura în sinea sa să privească fețele senine și atât de curioase ale micuților –, Moise a primit, pe Muntele Sinai, Tablele Legii.

– Ce sunt acelea Tablele Legii, domnule? întrebă Anuța.

– Sunt două mari lespezi de piatră, pe care Însuși Dumnezeu le-a scris, astfel încât poporul să nu mai rătăcească și să Îl asculte. Moise era cel care îi conducea pe evrei din Egipt spre Canaan și era un bărbat viteaz. Dar poporul nu îl mai asculta. Coborând de pe muntele unde postise timp de 40 de zile, fără apă și fără mâncare, ci doar față în față cu Domnul stând, tare s-a necăjit văzând că poporul iudeu, pentru care se luptase și pentru care ceruse de atâtea ori iertarea lui Dumnezeu, își făcuse un vițel de aur drept idol. Și atunci, de supărare, a sfărâmat pietrele, dar Dumnezeu nu l-a certat. Din nou a urcat pe Muntele Sinai și Dumnezeu a scris aceste Legi cu însuși degetul Său.

Tablele Legii

– Ce s-a întâmplat apoi, domnule, cu aceste Legi? ceru lămuriri Anduțu.

– Tablele Legii au fost păstrate de iudei în Cortul Sfânt, mai exact, în partea numită Sfânta Sfintelor, fiind așezate într-o ladă aurită și frumos ornată, numită Sfântul Chivot. Acolo au fost ținute și toiagul lui Aaron care, deși era uscat, făcuse frunze, dar și vasul de aur, în care era mana cu care evreii se hrăniseră în mod minunat în deșert.

Astăzi, de veți călători în Egipt, veți găsi Muntele Sinai măreț, împodobit cu câteva capele, ce amintesc de aceste Legi Sfinte. Chiar la poalele muntelui, se află Mănăstirea „Sfânta Ecaterina”, unde odihnesc moaștele acesteia.

Să descoperim cele zece porunci dumnezeiești!

– Mai spuneți-ne, domnule Davidescu, vă rugăm, de ce sunt aceste Legi sfinte? Și care sunt ele anume?

– Dragi copilași, mereu să cercetați cele duhovnicești, căci vă umplu sufletul de Duh Sfânt, grăi domnul Davidescu și își reluă explicațiile. Sunt sfinte pentru că au fost rostite de Însuși Dumnezeu. Sunt zece porunci, pe care, de le veți urma, vă vor îmbogăți viața.

În Sfânta Scriptură ni se spune: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta!” (Marcu 12, 30). Așa cum vă doriți voi, copii, un lucru din tot sufletul, așa și sufletul vostru Îl dorește pe Dumnezeu.

– Pentru că noi Îl iubim, pentru că Dumnezeu este dragoste. Și, atunci când iubim pe cineva și primim în schimb și noi dragoste, vrem să petrecem tot timpul în preajma lui. Mai cu seamă, în preajma lui Dumnezeu, adăugă Anduțu.

– Prea bine ați grăit, copii frumoși. Să puneți la suflet acest cuvânt al Sfântului Ioan Teologul, care ne învață că „Dumnezeu este iubire, și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu” (I Ioan 4, 16).

– Înseamnă că și Moise avea suflet? întrebă curios Anduțu.

– Avea suflet, căci trăia și era om, ca noi. Numai că el Îl cunoscuse mai îndeaproape pe Dumnezeu, iar sufletul lui se bucura de prezența Sa dumnezeiască.

Anuța îl privi cu ochisorii ei mărunți pe domnul Davidescu și îi spuse:

– Dacă ați zis că sufletul se poate bucura, înseamnă că se poate și întrista, exact cum a pățit și Moise.

– Da, copii, ați fost atenți la tot ce v-am spus și mă bucur foarte mult. În preajma lui Dumnezeu, sufletul său era fericit, căci peste tot plutea Duhul. Apoi, când cobora în mijlocul poporului, sufletul său aduna amărăciune, căci vedea cum oamenii cădeau greu în păcat, prin închinarea la idoli. Dar voi trebuie să vă păstrați sufletul mereu curat și mereu să fiți într-o stare de fericire.

– Cum să reușim asta, domnule profesor?

– Să păziți cele zece porunci pe care Dumnezeu le-a lăsat.

Dintr-odată, ușa de la intrare se deschise și doamna Nicolescu intră în casă.

– E timpul să plec, copii, zise domnul Davidescu. Vă las de acum în grija mamei!

– Domnule, domnule Davidescu, strigară copiii într-un glas, spuneți-ne care sunt cele zece porunci!

– Singuri le veți descoperi, copii. Doar răbdare să aveți, căci se vor lăsa dezvăluite. De veți avea bunăvoință.

– Domnule Davidescu!... strigară copilașii.

Dintr-odată, cei doi copii aveau să devină foarte interesați de cuvintele rostite de profesor și doreau să afle mai multe. Știau că nu aveau să-l mai vadă prea curând pe dânsul și gândul nu le dădea pace.

Merseră în cele din urmă la culcare, căci se făcuse târziu.